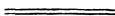

கண்ணப்பன்

1477

சென்னை மேரிராணியார்

மார்ச் கலாசாலைச் தமிழ்ப் பண்டிதரும்

‘கல்லிசிரியன்’ பத்திரிகையாளர் ஆகிய

கா. நமச்சிவாய முதலியார்

எழுதியது

அவரது புகழ் அளித்தது

சென்னை

ஸி. தாயசாமி நாயுடு வைன்ஸ்

1921

கோலிஸ்தர் செட்டி

[விலை 2 ரூ]

PRINTED AT
THE AUBORA PRESS,
MADRAS, E.

முன்னுரை

இது பழைய கதை புதிய வுரை. ஆடவர் பெண்டிர் ஆகிய இருபாலாரும் அச்சம் இன்றி அகமகிழ்ந்து படிக்க அதுகூலமாகுமாறு இக் கதையுள் இடக்கூறான சொற்களேனும் விஷயங்களேனும் ஏதும் நேராவண்ணம் எழுதியுள்ளேன். பாடசாலை மாணவர்க்கும், தமிழ் உரை நடை பயில்வார்க்கும் உபயோகமாக இதுபோன்ற சில சிறு புத்தகங்கள் வெளிவரும். இனிய பாடல்கள் இடையில் விவரிவருவது படிப்போர்க்கு இன்பம் பயப்பதாகும். இத்தகைய நூல் வரிசைகள் பல அங்கிலத்தில் வெளிவருவதும், அவற்றைப் படிப்போர் பெரும்பயனுறுவதும் அறிந்துள்ளோர் இதனையும் கைக்கொண்டு படித்துப் பயனுறுவர் என்பது என் நோக்கம்.

‘செந்தமிழ்வாசக வரிசை’யில் இது நான்காவது. தமிழ் பயிலும் மாணவர் ஒவ்வொன்றாக வாசித்து நலம் பெறுவாராக.

கா. நம.

அன்பு

ஒரு நன் தான் விநாயகபேதம் பொருளினிடத்துக்
 கொண்ட உபாதிப்திசையே அன்பு என்பது. இத்தகைய
 அன்பை எப்பொழுதும் உயிர் உலகத்தில் உண்டானே
 யில்லை. அந்நாறு உண்டான உபாதிப்திசையில் அஃது உயிர்க்-
 கொண்டபுறா உபாதிப்திசை உண்டானதற்கு உபாதிப்திசை
 படைக்கவிரும்புகின்றது.

‘அன்பின் வாய்ப்பு உண்டானால், அன்பு
 என்பது, தன் உபாதிப்திசை’

என்றும் விளக்குவது.

என்றும் முதல் பாதம் உபாதிப்திசை உண்டானால் அஃது
 அன்பின் வாய்ப்பு உண்டானது. அன்பு என்பது
 தொடர்ந்து உண்டான இல்லாவிடையே உண்டான இல்லையென்று
 உறுதியாகக் கூறலாம்.

சிந்தனையே முதலிய உபாதிப்திசை உண்டானால் அஃது உறுதிய-
 மையாக உண்டானது. மானம் முதலிய விலங்கு-
 கள் கூட்டங்களாகக் குறி மேல்வது, மானம் முதலிய
 பரிசைகள் கல்குண்டு வாய்ப்பு அன்பின் காரியமே
 யாகும். கொடுங் குணமுடைய கொலை தொழிலுடைய கொண்டு
 தனித்த வகிசெய்த தன்மை வாய்க்க விரியுபு முதலிய
 வல்லியல் விலங்குகளுடைய தம மனைசி பருகிட்டு தாயி-
 னும் அன்பு காட்டி அமைந்திருக்கின்றன அன்றே.

இனி, அறிவிக்கிறந்த மானிடரும் அன்பின் வயப்-
பட்டவரே. மானிடர் கொண்ட அன்பு பல் வேறு வகை-
றில் மாறுபட்டு நிற்கும். ஒருவன் பொன்னின்மேல்
அன்புடையான்; ஒருவன் பூரிரின்றோல் அன்புடையான்;
ஒருவன் மனைவி மக்கள்மேல் அன்புடையான். இவ்வாறு
மானஞ் சென்ற வழியே அன்பு செல்லும். ஆரின், அவை
யெல்லாம் அன்பு எனப்படுவதேதா: அன்று, அன்று. மெய்
பன்பு என்களுந் நிலைபேறுடையதாக இருத்தல் வேண்-
டுமா. தன் அன்பைப் பெறுர் ஒரு பொருள் அழியும்
நிலைமை யுடையதாயின், அதன்பாற் செல்லும் அன்பு
நிலைபேறுடைய தாவது எங்ஙனம்? பொன்னும் பூரியும்
மனைவியும் மக்களும் ஆகிய இவை முதலிய எல்லாம்
பொய்ப்பொருளாயின், அவற்றினிடம் செல்லும் அன்பும்
பொய்ப்பன்பே யன்றே.

இனி, மெய்ப்பன்புதான் எது' அஃது எத்தன்மை
வாய்ந்தது' எனின், அன்பு இஃதன்மையது என்று
கையிற்கொண்டு காட்டத் தக்கது அன்று; அது குடிக்-
துள் விளக்கும் தடற்றிள் வாணுர்போல் உள்ளநுழையாக
இருந்து ஒளிர்வது. அன்புடையாரது செய்கையைக்
நடைபிடித்து, 'இந்நான் அன்பு என்று அறியலுறவு
தன்றி, அது கண்கூடாகக் காணத் தக்கதொன்றன்று.
இனி, அச் செய்கையானும் ஒரோ விடத்து மாறுபட்டு
நின்றலுங் கூடும. அதனைக் கண்டு, அன்பெனக் கொண்டு,
மயங்குதல் கூடாதாம். அஃது என்னையெனின், மற்-
றையோரினும் மனைவியும் மனைவி ஆகிய இருவரும்
மனங்கொண்ட அன்பு வன்புடைத்தென்பது மரபன்றே.
அவரது அன்பைக் கண்டு ஆராய்வோம்; ஒருவன் இற-
ந்து பட்டான்; அதுகண்ட அவன் மனைவியும் உடனே
உயிர் விட்டாள்; அஃது அன்பின்பாற் படாதோ எனின்

படுதலுங் கூடும், படாமைபுங் கூடும், படாமை எவ்வாறு கூடும் எனின், தன் துணைவன் இறந்து பட்டமை உணர்ந்து, இவ்வாழ்க்கையில் நேருள் இன்னலை எண்ணி இறத்தலுங் கூடும்: 'கொண்டான் இறந்துபட்டும் கொடியாள் இவள் இன்னும் இருந்து உயிர் வாழ்கின்றாள், ஓ ஓ கொடியாள்' என உலகினர் கூறும் பழிமொழியை அஞ்சிச் சாதலுங் கூடும். அன்றி, 'மணாளனோடு பரித்தான் இம் மக்கை, இவளே கற்றிற் சிறந்த காதலி' என மாந்தர் மகிழ்ந்து கூறும் புகழை விருப்பி மரிக்கினும் மரிக்கும். மற்றும், 'கணாளனோடு உயிர்துறந்த மாதர் மலர்க்கம் புகுவர்' என்னும் நல்லிசை கேட்டிருத்தலின், அதனை யடைபுள் விருப்பினாலும் மரிக்கும். இன்னும் பல காரணங்களானும் இறந்துபடும். இவற்றில் ஏதும் அன்பினால் சிகழ்ந்தது ஆகாதன்றே. மற்று பெய்யன்பு தானும் எத்தன்வையதோ எனின், தன் முயற்சி ஒரு சிறிதும் இன்றி, அவன் இறந்துபட்டவாறே அவளும் இறந்துபட்டாழி, அல்லது அன்பினானே ஆயிற்றெனக் கொள்க. உடல் இரண்டும் உயிர் ஒன்றாகக் அமைந்த பண்புக்களின் அன்பே இவ்வாறு மாறுபடுமாயின், மற்றையோர் அன்பு மாறுபடும் என்பதை அழுத்தவும் வேண்டாமோ.

இது சிற்ச, மனைசி மக்களிடத்தும், மண்ணும் பென்னும் முதலாய பொருள்க ளிடத்தும் ஒருவன் கொண்ட அன்பு, அவற்கு இன்பமேயன்றித் துன்பமும் பயக்கும். அவனது அன்பிற்குக் காரணமாகிய அப் பொருள் என்றும் இன்பமுற்றிருப்பின், அதன்மேல் அன்புகொண்டவனும் என்றும் இன்பமுற்றிருப்பன். அதற்கு ஒரு துன்பம் தோன்றுமாயின் தானும் அதனிற் பன்மடங்கு துன்புறுவானவன். தன்னால் விடும்பப்பட்ட அப் பொருளுக்குத் துன்பம் ஒன்றும் நேராவண்ணம்

காக்கும் வன்மையும் அவனுக் கில்லையாம். ஆகவே அவன் தான் விருப்பிய அப்பொருளின் வயப்பட்டு, அது கொண்ட இன்ப துன்பங்களைத் தானும் கொண்டவனாவான். வாழ்க்கையில் தான் கொண்ட துன்பமே பெரிதாம் என்பதை ஒருவனும் மறக்கவொண்ணாது. அதனால் பொய்ப் பொருள்களிடத்துக் கொண்ட அன்பு பெரும்பாலும் துன்பத்திற்கே இடனாகும். அழியும் இயல்புடைய பொருளினிடத்து ஒருவன் கொண்ட அன்பு, அப்பொருள் அழிந்துபோய்விட்ட பின்னரும், நிலைபெறுமையதாயிருத்தலும் கூடும். கடினவழி அந்த அன்பு அவற்கு எந்நாளும் இன்னலையே விளைத்து திற்கும்; அதனால் அந்த அன்பினால் பெற்றதலும் நிலைநாடாது.

இனி, என்றும் நிலைபெறுமையதும், என்றும் இன்பமே பயப்பதும் ஆகிய அன்பு யாதென ஆராய்வோம்: நிலைபெறுமைய அன்பைச் செலுத்துதற்கும், நிலைபெறுமைய அந்த அன்பைப் பெறத்தற்கும் நிலைபெறுமையதோர் பொருள் வேண்டும். உலகத்திற் காணும் எல்லாப் பொருள்சனும் அழியும் தன்மையுடையன. பிறந்தவை இறச்சும், இறந்தவை பிறச்சும்; இதுவே உலகியல். அதனால் உலகத்திற் காணும் எப் பொருளும் நிலைபெறுமையது அன்று. இவற்றைப் பெல்லாம் ஆக்கிய இறைவன் ஒருவனே நிலைபெறுமையவன். அவன் அடிக்கண் வைக்கும் அன்பே நிலைபெறுமையது.

இறைவன் திருவடிவளில் இருத்தும் அன்பே என்றும் இன்பம் தருவது. சடவுள் அடிகளிற் காட்டுப் அன்பே என்றும் அழியாத நிதியைக் காட்டுவது. அத்தசைய மெய்யல்பே இருமையச்சும் ஏதுவாகிய பயனை எளிதில் சமவல்லது. அதனால் மெய்ப்பொருளினிடத்து வைக்கும் அன்பே மெய்யன்பு எனத் தருவதாம்.

நல்லியல் வாய்ந்த இத்தகைய அன்பு, அதனைக் கொண்டோர் செய்கையற்றி, முத்திராய் நிவதயம். அவை, தகையன்பு, இடையன்பு, கடையன்பு என்பனவாய்.

இவற்றுள் தலையன்பாவது இடையறாது ஒடும் ஊற்றுநீர்ப் பெருக்கிற்கு ஒப்பாவது. ஊற்றுநீர் ஓரிடத்தினின்றும் வழிக்கொண்டு கார்து ஓடுமாயின், அதனைத் தடுத்தல் எவர்க்கும் இயலாநாய். அது தன் மையலாகப் பாய்ந்தகொண்டே யிருக்கும். இது நோக்கியே, 'வருத்தாலும் ஊறாய், இறைத்தாலும் ஊறாய், இடை நடுவே, தடுத்தால் தடைபடுமோ மணற்கேணித் தண்ணீர்' என்று கூறியதுங் காண்க. அஃதேபோல் தலையன்புடைய மெய்யடியார் தம்மை முற்றும் மறந்து, தம் மனத்தை இடையறாது இறைவனடிசளிற் செலுத்தி, எந்நாளும் எக்காலத்தும் அழிதலில்லாத இன்பத்தையே நுகர்ந்து கொண்டிருப்பார்.

இனி, இடையன்பு செய்யுதற் சாமானது. செய் அனலைக் சண்டிட்டுத் துறந்துகொள்ளும்; அதனை அகன்றவிட்டுத் துறந்து இறங்குகொள்ளும். அதுபோல், இடையன்புடையார் இறைவன் எழுந்தருளியுள்ள ஆலயங்கடையேனும், அவ்விறைவிற்குத் தொண்டு பூண்டொழுகும் அடியா வையேனும் எதிருநக் கண்ட மாலத்தித் துணுக்குற்று உடல் நடுங்கக் கண்ணீர் வார மயிர்க்குச்செறிய நாத் தழுதழுப்ப அன்புகூட்டி வணங்கி நிற்பார்; அவரை அகன்றகாலத்தே ஒருவாறு மறந்து வாழ்க்கை வயப்பட்டு மயங்கி யிருப்பார்.

இனி, கடையன்பு இதுவேகைக் காட்டுவோம். கடையன்பாவது அரக்கன் தன்மை அமையப்பெற்றதாகும். அரக்கு நெருப்பிற் காட்டுந்தோறும் ஒருவாறு உருகும், அதனை அகன்றவுடன் இடையீடின்றி இறுகிவிடும்.

அதுபோல் கடையன்புடையார் கடவுளையும் அவனது அடியாரையுங் காணுந்தோறும் சிறிது கனிவடைந்து, உடனே அவ்விறைவனிடத்தும் அவன் அடியாரிடத்தும் ஐயங்கொண்டு அன்பு நீங்கி வன்பு கொள்ளுவார். இத்தகையார் நாத்திகரினும் நலங்கெட்டவரே யாவர். நாத்திகர் இறைவன் ஒருவன் இல்லையே என்பர். கடையன்புடையாரோ அவர்பால் ஐயங்கொண்டு அல்லலுற்று அழிந்துபடுவர்.

இம் மூவகைப்பட்ட அன்பில் நந்தம் கண்ணப்ப நாயனார் கொண்ட அன்பு எத்தகையது என்று ஆராய்வோம்: கண்ணப்ப நாயனார், 'கொல்லாமை அறியாமை குணமாகக் கொண்டொழுகும், பொல்லாத சிலைவேடப்புளிஞர்' குலத்திற் பிறந்தவர். இவர் காளத்தி மலையின்கண் கடவுளுருவைக் கண்டதும் அன்பின் வயப்பட்டு, பெற்றோர் முதலிய அனைவரையும் மறந்தனர். மற்றும் அக் கடவுளைத் தம் அன்பு காரணமாக ஊன் உண்ணவும் செய்வித்தனர். ஆறு நாட்களில் அப் புனிதர் அன்பே உருவாக மாறி, பெருமானுக்கு உற்றனவாகத் தோன்றிய இடுக்கண்களைத் தமவாகக் கொண்டு உறுப்பிற் சிறந்த கண்ணையும் இடந்து அவற்கு அப்பினர். அதனால், திண்ணப்பராகிய கண்ணப்பர் கொண்ட அன்பு மெய்யன்பே என்பது திண்ணமாகின்றது.

இனி, அன்பே ஒருருமைகி, அழுது அழுது, தொழுது தொழுது, ஆனடிக்கே அன்பு பூண்ட மணி வாசகப் பெருமான் கண்ணப்பரது உடல் முழுதும் அன்பே; குணம் குணி என்னும் பேதர் அவரிற் காண்டல் இல்லை என்னுங் கூறத்தால்,

‘கண்ணப்பன் ஒப்பதோர் அன்பின்மை கண்டபின்
என்னப்பன் என்னொப்பில் என்னையும் ஆட் கொண்டருளி

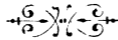
வண்ணப் பணிதென்றேன் வாடுவன்ற வாண்கருணை
கண்ணபடுபான் நீற்றந்தேக சென்றாகாய் கோத்தம்பி'

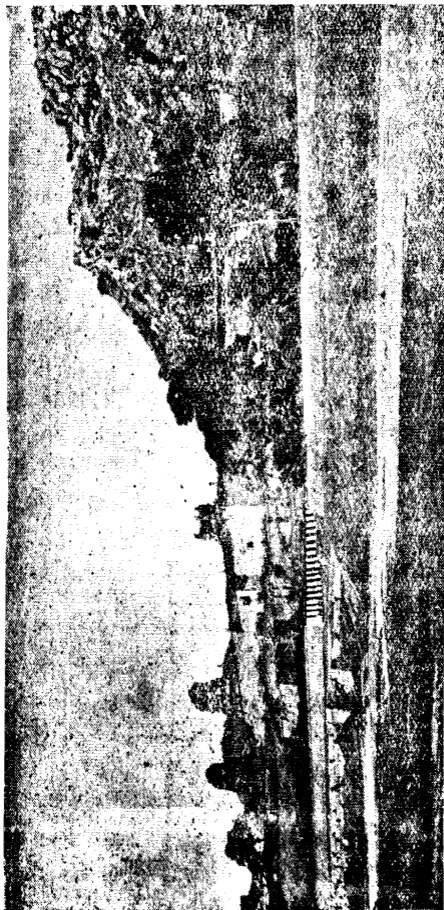
எனக் திருவாய் மலர்க்கருளினார்.

பின்னார், இவ்விலகை ஒரு துருமாடக மகிதத பெருந்
கூறியாரகிய பட்டினத்தடி கருநா நந்தம் கண்ணப்பாது
ஆண்டப விபகது,

'வாரான் மகவரிசு சாட்டவல் டேனல்வன் மாதுசொன்ன
கூளான் இளம துரககவல் டேனல்வன் தொண்டுசெய்கு
நாளாறிற் கணணிடை சபுவல் டேனல்வன் நான்இனிச்சென
முளாவ தெயயட டேடாசீருந் டாளத்தி யபபருக்கே'

என்று கூறியருளினார். ஆதகையை மெய்யன்றாய்
சரிதத்ததாணடுக கூறவேமம்.

சீ. ப. சி. சி. சி.

க ண ண ி ப் ப ன்

எடுப்பும் இணையுமற்ற உட்பூர் என்னும் திருப்பதி
 பண்டைக் காலத்தில் பொத்தாபி நாட்டின்கண் புகழ்
 பெற்று விளங்கியிருந்தது. அப் பகையத் தன் அரகிருக்-
 கையாகக் சொண்டு, வேடுவர்க்குள் வேந்தனாக விளங்கிய
 நாகன் என்பான், கல்லாக புரிந்து வந்தனன். அவ்
 வேந்தன் உரிய பருவத்தே தத்தைபோலும் பொழியினை
 புடைய தத்தை யென்பாளை மணந்து, ழவானோடு, மலரும்
 மணமும்போல், ழமு வார்பட்டு இல்லறம். ந. த்தி இனிது
 வாழ்த்திருந்தனன்.

இவ்வாறு நான் பல்சொல்ல, ழரு நான், நாகன் தன்
 பவத்திற் கினிய மனைக் கிழத்தியை கோர்கி, 'பெண்
 மணி, இறைவன் இன்னருவால் சொல்லும் அனைத்தும்
 சிறக்கப் பெற்று, அன்புறம் வாழ்வை அடைந்துள்-
 ழோம். நமது சிந்தகவிரிவர் சொல்லும் ழருவனைப்
 பெறாதபோது, இச் சொல்லும் அனைத்தும் பெற்றதனற்
 பயன் யாது! "தம் பொருளொப்ப தம் மக்கள்" என்பர்
 பெரியோர். மக்களில்லாத வாழ்க்கையுள் ழரு வாழ்க்கை
 யாமோ!

“கண்ணில் யாக்கையும் திங்களில் கங்குலும் கண்போல்
அண்ணல் மந்திரி யில்லா சாட்சியம் அருளில்
திண்ணென் நெஞ்சமும் புலவரில் அனவாயுமொன் தீமால்
வண்ண வாயின மக்களில் வாழ்வம் ஒப்பாமால்”

எனவும்,

“அரிகொள் பொன்புனை கிண்கிண்தண்டைபேர டணந்த
தருண மென்றளிர்ச் சிறடிச் தளர்நடைச் சிறுவர்
மருவ ருதசெவ் வாம்பல்வாய் மழலையா ரமுதம்
பருகிவாச் செவீ பாவையின் செவீயெனப் படுமால்”

எனவும் கற்றுவல்ல கவிஞர் கூறுகின்றனரே! மற்றும்
நன்மக்கட் பேற்றை வந்தப் பெறுத மாந்தர் புத்தென்-
னும். நாகத்தை அடைவதென் உண்மை நூல்கள் உரைக்-
கின்றன. அந்தோ, மக்கட்பேற்றை வந்ததென் இர-
மைப் பயனையே யன்றி மறுவாய் பயனையும் இழந்தவா-
ராகின்றனரே! இக்கதிக்கு நாமும் இலக்காரினோ மன்றே!
என்று கூறி, இன்னலுறுவானானான்.

அது கண்ட தத்தை, ‘என் இன்னுரித்த தலைவ,
இதன் பொருட்டு நாம் செய்யத் தக்கது யாத? யாவுர்
இறைவன் திருவருளின்படி நடக்கும்: அவனன்றி ஓர்
அணுவும் அசையா தன்றே: நம் குலதெய்வமாக விளக்-
கும் குமரநாயகனை வணங்கி வாங்கிடப்போம்: அப்பெரு-
மான் திருவருள் பாவிக்குமேல் எல்லாம் இனிது முடியார்
என்றனர். தன் நாயகியின் நல்லுரை கேட்ட நாகன்
மகிழ்ச்சியடைந்து, நன்னான் கொண்டு, தன் சுற்றத்தார்
முதலாயினோர் சூழ்ந்து வரச் சென்று, செவ்வேள் தந்-
கிய திருத்தளியை யடைந்து, ஆலயத்தை அலகட்டு
மெழுகி, பசிய தோரணங்கள் தொங்கிட்டு, நறிய கடப்-
பமலர் மாலைகள் நாலிட்டு, சேவலும் மயிலும் திரள்
திரளாகச் சுற்றி விட்டு, திருவிழா இயற்றி, தேவராட்டி-

யைக் கொண்டு வெறியாடரி அயாவித்தது, மர அப்பறைக
குறித்து வந்திடந்து, அப்பொருளினது அல்லறா
பெறுது, தன் இருக்கையை யடைந்தது

சில நாட்களினிடை முற்படி நடவடிக்கை நிகர்வரு
ளால், தத்தைத் தனபாளி யழிவு வாய்ந்து, பாயிய
நாளில் ஓர் அண்பகவு அண்பா பாயன் அதுகேட்டுப்
பெருமகவுவடைந்து, வறம்பாற் றெல்லாம் அனாமும
பொன்னும அனாபுடன் வழங்கி, சராபுடா பலயும சீர்
பெறச் செய்து, தன் அநாமும பெருவா அதுகேட்டு
நினைத்து மாயேயி லைந்து மாயேயி மாயேயி,
அப்பெருவா நினைவை நிகர் மாயேயி அனாமும
குறித்திணைநினை நிகர் மாயேயி மாயேயி மாயேயி,
நினைநினை மாயேயி மாயேயி மாயேயி மாயேயி,
முடியும வளமுது, தம் பெருமேயி மாயேயி மாயேயி,
நடை பெறுந்து, சிறிதேயி மாயேயி, சராபு மாயேயி
ஆடல் புரிந்து வருவாயினினை இன்னைய நாள பல
செலை, நினைநினை மாயேயி மாயேயி மாயேயி, தம் மை
யொத்த சிறுவரோடு மாயேயி, தம் குறிச்சய மாயேயி
வனங்காறி புகுந்து, மாயேயி மாயேயி மாயேயி மாயேயி
யுள்ள விலங்குகளினினை குடிசைக்குத் தோட்டி மாயேயி,
அவற்றையினை மாயேயி மாயேயி, அநாமும மாயேயி
வைத்து, அவருமேயி மாயேயி மாயேயி மாயேயி

பின்பு, நாசன கன அகலவு குடியும் மாயேயி
றசி செய்கிற விருப்பி, தம் மாயேயி மாயேயி மாயேயி
யரை வருவித்து, கனமா மாயேயி, அநாமும கன மா
றத்தாய்கும சராபு மாயேயி மாயேயி மாயேயி மாயேயி
தான. தம் அநாமும அநாமும மாயேயி மாயேயி மாயேயி
யடித்து மாயேயி மாயேயி மாயேயி மாயேயி

வேடுவர் அனைவரும் சிந்தை மகிழ்ந்து தத்தம் வீடுகளை அணிபெற அலங்கரித்து விளங்கர் செய்தனர்.

நாகன் விடுத்த நற்செய்தியை யுணர்ந்த அரசர்கள் அகிலும், மணியும், ஆணைமருட்டும் முதலாயுள்ள மலைபடு பொருள்களைத் திரட்டிக்கொண்டு திரளாக வந்து உடுப்பூரை யடுத்த வனங்களில் வந்திருந்தனர். சுற்றத்தார் முதலிய மற்றையோர் தேனும், தீனைமாவும், பல வகைப்பட்ட பழங்களும், சிழங்குகளும் சேகரித்துக் கொண்டிவந்து கூட்டமாக திறைந்தனர்.

விழந்த பொருளைக் குணிக்கெடுக்கவும் இடபின்றி நெருங்கியிருந்த விருந்தினரைக் கண்ட நாகன் பெரு மகிழ்வடைந்து வில்விழா இயற்றத் தொடங்கினன். ஏவலாளர் அத் திருவிழாவிற்கு வேண்டிய பொருள்கள் அனைத்தும் அமைத்துக் கொண்டனர். வீரர்கள் தம் படைகளைக் கைவிட்டுக்கொண்டு அருகில் சூழ்ந்து திற்க, வில்-வாசிரியர் உத்தம லக்ஷணம் விளங்கிய ஒரு வில்லுக்குக் காப்புக் கூட்டிய பின்னர்த் திண்ணலார் வகக்கும் கங்கணங் கூட்டினர். வேடுவர் தம்மை இலைகளாலும் பல்களாலும் சவடிக் கலன்களாலும் புனைந்து கொண்டு வந்து, ஆசிரியரை அடுத்து கின்றனர். பின்பு அனைவரும் ஒருங்கு திரண்டு, தொண்டகம், முரசம், தாடி முதலாயுள்ள இன்னியங்கள் முழங்க அங் வடுப்பூரை வலமாகச் சுற்றி வந்தனர்.

பின்னர் அவாவர் தாம் தாம் விருப்பியவாறு உணர்வருந்தினர். தேனும் தீனைமாவும் பலகதுண்டார் சிலர்; ஊனைத் தேனில் தேய்த்து வதக்கி யுண்டார் சிலர்; விளாங்கனியில் தேனைப்பெய்து பிசைந்துண்டார் சிலர்; சிலர் மதுவே கொண்டனர்; சிலர் பாங்கமே மகிழ்ந்து உண்டனர். இவ்வாறெல்லாம் உண்டபின்னர்ப் பொழுது

சாய்தல் கண்டு கள்ளாண்டு களிபாட்டு அபயத்தவர்,
 ஆடுவார் சிலர், பாடுவார் சிலர், மது பாய்க்கத்தல் மதி
 யிழந்து விழுவார் பலர். இவ்வாறெல்லாம் அறநாயக்கள்
 அசன்றவை. வயாநாள் மற்றை காட்களினும் பதின
 படங்கு மாவழற்று விளங்கக் கிழங்கு பல செய்து,
 உச்சி வேளையில் பலவகையாட்ட மங்கல் வாய்க்குங்கள்
 முழங்க மலைச்சாலைப் தொன்று வளகேவதைக்குப் பரி
 யிட்டிப் பூவாழகுத்தவர். ஆசிரியர் வாய்த்துக் கூறி
 வில்லைத் திண்ணனார் கையிற் கொடுத்தவர். திண்ணனார்
 அதனைப் பணிவுடன் ஏற்று, ஆசிரியரை முறைபடி
 வணங்கி, அவர் சுற்றித்தவாறே பாயின்று பற்பயயினர்.
 ஐந்தாது உணாயும் உத்தமக்களிஞ்சே போல் திண்ணனார்
 அழகப் பிரயோகங்களை அழகி விளையில் உணர்ந்தனர்.
 பின்பு, அத்திண்ணனார் வாய்ப்பினார் சத்திரவே போல்
 வாய்த்து பதினாறும் பிரயத்ததை அடைந்தவர்.

தல் புகல்வாது வல்வா வாயும் வல்வாயும் கண்டு
 மவா கிழ்த்த நாசன், அவர்ந்து இவ்வாய்ப்பாய்ந்த கட்ட
 விழாபி, தல் காய்வு அன்செய்திசெய்த தலைவரை வய
 வரைத்து, 'ஐயவன், இது காலும் உவங்குத் தலைவர்
 பூய்தி, நம்மை யடிவரைகொண்ட முத்தகம் அமது போ
 குளினால், உக்களைக் கத்த வட்டேன் : இவ்வாய்து
 வலக்கு முதுவாய்ப்புறும் முதிர்ந்த விட்டது ; இனி
 எட்டவையாயும், காட்டவையாயும், வேட்டவையாயும்
 வலையில்லன். இனி, எனது அயத்தவர் புகல்வாயை
 திண்ணனை நாய்க்குத் தலைவனாகக் கொண்டு, வல்வி
 டங் காட்டிய வேண்டி அவனிடங் காட்டி இன்றிற்று
 இனிது வாழ்வீராக வன்று கூறினன். தம் தலைவன்
 கூறிய இன்னொழியைக் கேட்டு மனங்களித்த வேடுவர்,
 'அரசே, அவ்வாறே பாங்களும் எமது சத்திரயாரும்

செய்யச் சித்தப்பாக இருக்கின்றோம்' என்றனர். எனலும், நாகன் தன் தம்பனை வாலையடித்து, தன் விருப்பமனைத்தும் விளங்கவுரைத்து, 'நிண்ண, நீ கன்னி வேட்டஞ் செய்பக் கானகஞ் செல்லவேண்டும். ஆதலின், அதற்குத் தக்கவாறு ஆடைபணிகள் அணிந்து வருக' எனக்கூறி, தான் கொண்டிருந்த தோலையுர் வாலையும் உதவினன். நிண்ணனார் தக்கவைய வணங்கி, தோலையுர் வாலையும் பணிவுடன் ஏற்றுச்சென்று, தம் இருக்கைகளை அடைந்து, வேட்டையோடு எல்ல நாட்டமுற்று இருந்தனர்.

பின்பு, நாகன் தேவாபாடியை வருவித்து, 'அம்மே, என் அருந்தவாடிதல்வன் கன்னி வேட்டஞ் செய்பக் கானகஞ் செல்கின்றன். அவனுக்கு வெற்றி யுண்டாகுமா வனதேவதைகளுக்குப் பரியிட்டுவருக' என்றான். அவனும், 'அரசே, இன்று நான் புறப்படுகையில் உத்தம சகுனங்களை உண்டாசின : உமது மைத்தலுக்கு நல்லன வெல்லாங் கைகூடும்' என்று உவாபுடன் உரைத்த பின்னர், பசிக்கு வேண்டிய பண்டங்களை அமைத்துக் கொண்டு வந்ததிற்குச் சென்றான்.

அரசரிமை மேற்கொண்ட நிண்ணனார் படைகள் புடைசூழ வேட்டைக்குப்புறப்பட்டு, காட்டையடைத்து, ஆண்டுத் தம் எதிரிப்பட்ட விலங்குகள் அனைத்தையும் வேட்டையாடி வதைத்தவர். அப்போது, ஒரு பன்றி, வேடுவர் கட்டிய வலையைச் சிதைத்துக்கொண்டு விசைந்து ஓடுதலும், நிண்ணனார் அப்பன்றியைப் பின்பற்றியோடி, அது செல்லும் வழியெல்லாம் சென்று அரத்தினர். முடிவில் அப் பன்றி கடைபுற்று, ஒரு மாததின் நீழலில் அழைவற்று தின்றுவிட்டது. நிண்ணனார் உடனே அதனைத் தம் உடைவாளாற் குத்திக் கொன்றனர். நானன், காடன் என்னார் வேடுவர் இருவர் தம் தலைவரைத்

தொடர்ந்து ஓடிவந்து, அப்பன்றி குத்துண்டு இறந்து-
பட்டிருப்பதைக்கண்டு, மக்களிரந்தனர். பின்பு நாணன்
'அண்ணலே, இன்று நெடுநோம் வேட்டமாத வாய்ப்பு-
முற்றீர்; இப்பன்றியும் தமக்குச் சாலவந்தத்தகை யுண்டா-
க்கிற்று. ஆதலின், இதனை சண்டே வதங்கியுண்டு,
தண்ணீர் அருந்தி, சற்றே இளைப்பாறி அப்பன்றி செல்-
வோம்' என்றான். திண்ணனார், 'அவ்வாறே செல்வோம்;
சண்டு நீர்நிலை பொன்றுங் கானோமே' என, காடன்,
'அரசே! அதோ தெரிவின்ற தேக்குயத்திற்கு அப்-
பால் பொன்முகரியாறு புனல் கிடைத்து யாங்கின்றது'
என்றான். 'ஆரின், அங்கே சென்று தங்கி வருவோம்;
என்றவர் திண்ணனார். உடனே வேரிவர் இவ்வாய்
இறந்துபட்ட அப்பன்றியை எடுத்துக்கொண்டு செல்-
லும்போது, திண்ணனார் தமக்கு முன்னே தோன்றும்
மலைகைக் கண்டு, 'காண, காம்பும் மலைமேற் சென்று
வருவோம்' என, காணன், 'ஆம், சென்றால் அங்கே
கோயில்கொண்டு எழுத்தருளியுள்ள குறிமத்தகையவாய்
சும்பிடலாம்' என்றான்.

அதுகேட்டு, திண்ணனார் விவாதி யடந்து, பொன்-
முகரியாற்றை யடைந்து, காடனை நோக்கி, 'ஓம், நி
சண்டே தங்கித் திக் கடைப்பால் பொன்றி தீயும் பாக்கி,
இப்பன்றியைக் கிறிப் பங்குலஞ்செய்து வை. யாங்ஙன்
இம்மலைமேற் சென்று, வணங்கனைக் கண்டு வருகின்றோம்'
என்று கூறி, காடனை அடைத்துக்கொண்டு சென்றனர்.
நடவையில் திண்ணனார் காணனை நோக்கி, 'காண, இம்-
மலைமைய அணுக அணுக என்சொர் அன்பு தோன்றுகிறது.
தடையில் தாங்கிய சுவாயைத் தரையில் இறக்கஒழிப்பால்,
உடற்பொறை நீங்குகின்றது. இஃது என்சொ அறிவேன்!
சென்று சேவிக்க வேண்டும்' என்று விஞ்ஞானால் என்

சிலவத விவாகத்து மால்சென்றது' எனக் கூறிக் கொண்டே...
 அப்பகோரின் உக்கலைய மனத்தவர். அனடத்தவர் உள்ளம்
 ஆற்றத்தவ்வானா, ஆண்டு, ஓடி சிவசிங்கம் இருத்தல்
 மந்தி, புற்றகைத்தவர் விந்தி, அல்கை ஓர் உருவமாகி
 கலைத்து உத்தவம். சிலை, அவர் ஆகை யேனோட்டால்,
 ஆவினைக் கண்ட இவ்வாண்டினை ஓடி, சிவசிங்கம் உரு-
 வானே தமம் ஆமுறத் தழுவிந் தடிக்கலாண்டு முத்த-
 சிந்தி மானமுற்றி நுத்தவர். சிண்லும் திண்ணானுர் அர்
 ப்புறானே உற்று மலர்கி உள்ளம் பூசிந்து, உடல்
 முழுதும் மலிந்தொர் கறிய, கங்கனில் கீர்வார, கூக்குழை
 கென்று, கம்பிமருமனே, பாக்கையர் புரியும் வனமும்
 உன்றும் இவ்வகி யது திரியும் இம் பகலின் அமல் உற்ற
 தானே ஓடுவாதும் இன்றி, தனித்திருத்தல் தக்கிதகியா!
 இனி, அடிசேன் தேவரீரை விட்டுக் கணமும் பிரியேன்,
 பிரியின் உயிர் தாயேன். கத்தாய், கந்தி ஒன்றிதாக
 இறியின், உமக்கு உணவு கொடுத்து உபயிர்யார்
 யவர்? பரமபூதராகிய கீர் பசியே அடித்தல் பான்மை
 மயேய? என்னோடு வரும், உமக்குக் தேனும் தினைமாவும்
 திங்கலிகளும் பல்வகையப்பட்ட. இறைச்சிகளும் காலங்
 ம. வாது படைக்கின்றேன். கவனமும் கீங்ளது கென்று
 சாவல் புரிவர். இன்னே அழுத்திரும் என்றார்.

‘சாமிக் தனியே யிண்டுத் தங்குதல் தரித்த லாற்றேன்
 எமகல் லுதிப்பூர்க் கினினை என்கொடு வருதல் வேண்டும்
 கீமனை மல்குமாய் எந்தாய் எனப்பல நிகழ்த்தி னானக்
 கார்மழை யானேயா னன்புக் கடைவினாக் கொல்ல யுண்டோ?’

என்று, திண்ணானுர் எவ்வளவு வேண்டியும் பெருமான்
 ஏதும் பேசினாரல்லர். அது கண்டு, திண்ணானுர், நம்
 பெருமானுக்கு இவ்விடத்திருத்தலே எண்ணம்போலும்;
 இனி என் செய்வோம்! விட்டுப் பிரிதலும் ஆகாதே’

என்று எண்ணிக் கிவந்தது கின்று, வெய்யமறந்து, தர்
 கையிற் கொண்ட வில்லும் அழும்பு நடிவியல்தாயும் உண-
 ராராகிப், பரவச மனத்தவன், பின்பு அவர் ஓடிவாழ
 தெளிவவாத்து, பெறுபவனது திபமுடிபால் பர்க்கிழைப்
 மலரும் பரப்பியிருத்தல் கண்டு வந்தது கெண்டி,
 'என்னே! இவர்க்கு இழைப்பவரும் இப்பர் மாவர்!
 நீரும்சிறிது நிலத்திருக்கிறாய்' என்று ஐயமுற்ற அனவ,
 நாணன், 'ஐய முண்டொருமாதல், பான்மாத நல்லமர-
 ரோடு வேட்டஞ் செய்ய இங்கு வந்தது கெண்டி, அப்பமாத,
 ஐயம் ஒருவர் இப்பமுடிவை கெண்டியடி, தறாயன்
 குட்டி, இன்னமுதுட்டிச் சொல்லக் கண்டேன், அந்த
 ஐயசே இன்றும் செய்திருப்பார் என எண்ணுகிறேன்'
 என்றான். அதனை யுணர்ந்த திண்ணனார் இவ்வபோய்
 பெருமானுக்கு விருப்பம் போலும்; ஆமும் அவ்வாறே
 செய்வோம் என்று தம்முள் உறுதிசொன்னி, அவ்வாறு
 யின் இப்போது கவப்பலாரிற்றே! பொழுதும் உச்சி
 யில் வந்துவிட்டே! அப்பமாவன் எதாம் உணவிலற்றிப்
 பசிபோடு இருக்கின்றவரே! என்னவது! பாரிவைத்
 தனியே விட்டுச் செல்லுகலும் தகுதிவற்றே! கால்வா-
 னியின் இவர் உணவிலற்றி வந்தவரே!' எனப்பலவாழ
 எண்ணி, வில்லைக் கையிற் கொண்டு,

'போதுவார் மீண்டு செல்வார் புல்லுவார் தின்ப போவார்
 காதலின் கோக்கி நிற்பார் கன்றகல் புனிற்றூப் போல்வார்
 காதனே யமுது செய்ய கல்லெமல் விரைச்சி காதனே
 கோதறத் தெரிந்து வேறு கொண்டிங்கு வருவே என்னப்பார்'

'உழுந்துருள் பொழுதின் மீள்வேன் ஒருகண மெனுந் தாமேன்
 வழங்குது கொடுவி லங்கு வருமென அஞ்சே லைய
 எழுந்துமேல் வந்த தாயின் என்னையொய் யெனக்கூ வென்று
 குழைந்தவிற் றடக்கை கூப்பிட்டு குறவர்கோ னரிதி னீங்கிச்'

சென்றனர். சென்றவர், நாணன் பின்னேவர, மலையினி-
 றிழிந்து, பொன்முகரி யாற்றைக் கடந்து, அதன் கரையை
 பறித்த கோலையிற் புகுந்தனர். அப்போது காடன் ஒடி
 வந்து திண்ணனாரை வணங்கி, 'அரசே, அப்பன்றிவைக்
 கீறிச் செய்வன செய்து சித்தமாக வைத்துள்ளோன், வந்து
 வதக்கி யுன்க' என்றான். திண்ணனார் ஒன்றுங் கூறாது,
 எண்ண மெல்லாம் சசனிடத்தே வைத்தவராய், பன்றியி
 னிறைச்சியைக் கோலிற் கோத்து, தீயிற் காட்டிப் பத-
 முற வதக்குவாராயினர். அப்போது நாணன் காடனை
 நோக்கி, 'காட, நாம் இனி இவரை எதிர்பார்த்துப் பய-
 னில்லை; மலைமேற் சென்று குடுமித்தேவரைக் கும்பிட்-
 டதும் அவருக்குக் குணம் மாறிவிட்டது; அதனால் நம்
 குலத்தொழி லனைத்தும் கைவிட்டனர். அத்தேவருக்கு
 இறைச்சி கொண்டுபோகவே இங்கு வந்தனர்' என்றான்.
 அதுகேட்ட காடன் திண்ணனாரை நோக்கி, 'ஐய, என்ன
 இது, பித்துக்கொண்டு பேதுறுகின்றீரோ! இவ்வாறும்
 செய்வாருண்டோ!' எனப் பலவாறு கூறி வேண்டினன்.
 திண்ணனார் அக்காடனைக் கண்ணெடுத்தும் பாராக்கி,
 இறைச்சித் துண்டுகளைக் கோலிற் கோத்துப் பதமுற
 வதக்கி, பல்லினால் அதுக்கி, நறுஞ்சுவையுள்ள துண்டுகளை
 பெடுத்து, தேக்கிலையிற் றைத்த கல்லையில் வைத்து, என்பு
 முதலிய மாற்றையவற்றை எறிவாராயினர். அது கண்ட
 வேடுவர் இருவரும், நாம் இனி இங்கிருந்து பயனில்லை.
 பித்தம் தலைக்கேறிவிட்டது போலும்; இன்றல் பசியோடு
 இருபவர் பதம்பார்த்துப் பார்த்து, மாமிசத்தை வைத்து
 விடுவரோ! இவரைத் திருப்ப இனி கம்மால் ஆகாது; நாம்
 சென்று நம் அரசற்கு அறிவித்து, தேவாட்டியை
 அழைத்துக் கொண்டுவந்து, இம் மயக்கத்தைத் தீர்த்தல்
 வேண்டுமீ' எனத் தீர்மானித்து, தம்முடன் போந்த வ-
 லாளரை அழைத்துக்கொண்டு தம் நாட்டை அடைந்தனர்.

திண்ணனார், தம்முடன் வந்த வேண்டிவர் தர்மமயகன்-
றனர் என்பதையும் உணரரசாகித் தம் துடித்திலேயே
கண்ணுங் கருத்தாக இருந்து, வேண்டிய மட்டுந்
இறைச்சிகளைச் சேகரித்துக் கொண்டனர். பின்னும்
தம் பெருமானுக்கு வேண்டிவரை பாவையென் றுள்ளி,
‘நீராட்பு கழிப்புணல் வேண்டுமீ’ எனத் தேர்ந்து, ஆற்றில்
இறங்கிச் சிறிது நீரை வாயில் முகந்து கொண்டு, பொழி
விற்புகுந்து அன்றலந்த மலர்களிற் சிலவற்றைப் பறித்-
துத் தலையில் செருகிக் கொண்டு, ஒரு சபத்தில் இறைச்சி
யையும், மற்றொரு சரத்தில் கில்லையும் தாக்கிக்கொண்டு
விரைந்து செல்வாயினார். செல்லுகையில், ‘ஆந்தோ,
இந்நேரம் நம்பெருமான் பசியோடிருந்து பரிசுபிப்பரே!
தனியே யிருந்து தவிப்பரே!’ என்று எண்ணிப்பதை
பதைத்து, காற்றும் பின்னிடக் கடிது கடந்து, ஆல-
யத்தை யடைந்து, சிவலிங்கப் பெருமானது திருமுடி-
யிலிருந்த மலர்களைத் தம் செருப்புக் காலால் மாற்றி,
வாயிலிருந்த நீரால் மஞ்சனமாட்டி, தம் தலையிற் செருகி-
யிருந்த மலர்களை எடுத்து, பெருமானது உச்சியிற் சாத்தி
உள்ளங் குளிர்ந்து, ஊனுணவை ஊட்டுவாராயினர்.
‘எந்தாய், இவ் விறைச்சி மிக்க இனிமை யானது;
நானே புதம் பார்த்துப் பக்குவஞ்செய்து கொண்டுவந்தாள்-
னேன்; உண்ண உண்ண உருகியா யிருக்கும்’ எனப்
பலவாறு கூறி, அவ் விறைச்சியைத் தம் அண்டனே
கூட்டி உண்பித்தனர். பொழுது பட்டதும், திண்ண-
னார், விலங்குகளைத்தும் விலகி நின்றபொழுது, தம் வில்-
லைக் கையிற் கொண்டு, பெருமானுக்கு அருகில் நின்று,
கண்ணுறங்காதா நாவல் செய்வாராயினர். மறுநாள்
பொழுது புலர்கலும், திண்ணனார், உணவுகொண்டு
வருவதற்குப் புறப்பட்டி வேட்டை போற் சென்றனர்.

இஃது இங்ஙனமாக, காந்தியியர் மறைக் கணமும் மறவாதிருந்து, காந்திதாரும் வந்து, அநுச்சிப்பவராகிய சீவகோசரியார் என்றும் அந்தணர் அன்ற வைகறையில் எழுந்து, பொன்முகரியற்றில் நீராடி, தீர்த்தமும் பத்திரமும் புஷ்பமும் கொண்டு, ஆலயத்தை யடைந்தனர். ஆண்டு, இறைச்சாரும் எலும்பும் இறைந்து கிடத்தல் மணி தீர்க்கிட்டு, நடுகற்கி, குதித்துச் சென்று, பெருபாஷையில் தன்று, 'கந்தாய்! இத்தவகா கொடுக்கொழில் புரிந்தாய் பாவமே! அவர்கள் இங்ஙனம் செய்தற்குத் தேவரீர் திருவுள்ளம் இவைத்ததே !

‘கொல்லாமை யறியாமை குணமாகக் கொண்டொழுகும்
பொல்லாத சிலைவேடப் புளிஞ்சே யிறுசெய்வார்
ஒல்லாத செயலிதையன் புடைபேரர்கள் கண்டக்கால்
நில்லாமல் இறந்திடுவார் நிற்கின்றேன் கொடுக்கையேன்’

என்று வருந்தி, வாய்சிட்டு அபற்றி, ஓடிவாறு தேறி, அங்கு இறைந்து சிபந்த எலும்பு முதலிய மணிகளை திருவாலகுலமண்டு நீக்கிச் சம்பந்தபகஷணத் செய்தனர். பின்னர் அப்பெரியார் ஆற்றையடைந்து நீராடி ஆலயத்தை யணுகிப் பெருபாஷைக்கு அரிஷ்டாந்த செய்து, பத்திர புஷ்பங்களால் அநுச்சித்து, தீர்த்தமும் தன்று, இரூபங்களையும் சிசின்மேற் குளித்து, அமுலிற்றாட்ட பெழுதனை என்பம் உருக, கண்ணில் நீர் வார, மெய் சிளிர்ய, காத்தமும்பேறத் துதித்து, அரிதின் நீங்கித் தம் அகத்தை யடைந்தனர்.

ஊன் கொண்டு வரச் சென்ற திண்ணனார், காட்டிற் புகுந்து வேட்டமாடி, மான், மரை, முயல் முதலியவற்றை எய்து கொன்று, அவற்றின் உடலங்களைக் கீறி, நறுஞ்சுவையுள்ள இறைச்சிகளை நாடியெடுத்து, தீயக் காட்டி வதக்கிச் சேர்த்து, கல்லையில் வைத்து, அதில்

கோற்றேல் பெய்து ஊறவைத்து, முன்னும் செய்தகே போல் நீரும் மலரும் கொண்டு, விவாக்து நகந்து, ஆலயத்தை படைந்து, நீராட்டி, மலர் சூட்டி, இறைஞ்சியை ஊட்டும் பொழுது, 'எந்தாய், இவ்விறைச்சிகள் நேற்ற உண்டவற்றினும் இவிரையானவை; மீளவும் பெண்ணையானவை; பற்றல் உறுப்புக்களைப் பதமுற அதக்கி, நறந்தேல் பெய்து நலமுறக் போனபுத்தல். தின்னத்தின்னத் தெவிட்டாது' எனப் பலவாறு உபபித்து உண்பித்தனர். பின்னர் அருகில் விலங்குகள் உடம்பாவண்ணாம் பசுவும் இவரும் விழித்தித்தித்து, பெழுமாலை விட்டுச் சற்றும் அகலாது காத்திருந்தனர்.

கிவகோசரியார் எவ்வாறும் வந்து, சித்திரங்கொழும் இறைச்சி முகலியவற்றைக் கண்டு, 'எரிதும் கண்டற, திராத்தளியைப் கத்தல் பெய்து, பெழுமாலை அருகித்துத் துதித்து அகல்வபாரினர். இவ்வாறு கங்கு காண்கள் ரெல்லவும், ஐந்தாகள் கிவகோசரியார் அலபத்தை யணைய, அன்றும் எலும்புள்ளி சித்திரங்கொழும் கண்டு, சிந்தைகவன்று, 'என்னே, எங்கடாறும். இவ்வாறு பெய்வாயாவர்! இக் கொந்தெழில் கண்டு பெழுமாலை வாவா இத்தகில்தேவே! என் செய்கோ, எவ்வாறுயாவே! உமது திருவாணம் இத்திரியைக்கொழும் உபபாட்டு இருக்கின்றது போலும்! இதைக் கண்டு என் உயிர் உடலில் தங்கி யிருத்தல் தகுதியோ! இன்னே உயிர் விடுகின்றேன்' எனப் பலவாறு கூறிப் பதை பதைத்து, ஒருவாறு துணிந்து, ஆலயத்தைச் சுத்தந்த செய்து, முறைபடி அருகித்து, கூப்பிய கையிரைய் நின்று, தோந்தியம் பெய்தபின், 'எல்லாம் வல்ல இறைவே, இன்னும் இத்திக்கு நிகழாவண்ணம் கடைக்கணித்து

அருளில்வேண்டும்' என்று வேண்டிக் கொண்டு, தம் இருக்கையை அடைந்தனர்.

அந்தணர் அகமெலிந்து சென்றதை யுணர்ந்த பெருமான், அன்று இடது சிவகோசரியார் கலவில்தோன்றி, 'அன்பனே, வந்தந்தாகை, ஆலயத்தில் அமர்த்தர் செய்வோர் வேறிவன் என்று எண்ணுகை, அவன் அன்பே ?' நுவுகொண்ட அடிபன்.

‘அதுநமக் கிடுவேண் செய்தி அறைகுதும் அம்ம தெய்வ நதிபல படிந்து கோற்றும் நவையில்தா னங்கள் செய்தும் விதிபுறங் சுண்டு பெற்ற மெல்லெழின் மகன்மேல்தாய்க்குப் புகியஅன் பெனைத்த னேத்தப் புண்ணியற் கெம்மேலன்பு.

மற்றவன் செருப்புக் காலான் மணங்கமழ் கமது சென்னி உற்றபூ மாற்றுங் காலத் துடம்பெலா மயிர்பொ டிப்ப சிற்றிள மகன்பூங் கையாற் திருமுகம் வருடப் பட்ட பெற்றதா பெண்ண கெஞ்சம் பெரி துரு குதுமா லன்ப.

அவன் மனம் கமக்குக் கேயில் அவனுரை பலவும் வெதம் அவன்முயல் தொழில்க ளெல்லாம் அறத்தொழில்மையிலலை அவனியல் காட்டு கின்றும் அன்பக் காளை யேவக் தவனறி யாத வண்ணம் அயலொரித் திருத்தி' என்றார்.

சிவகோசரியார் திரிக்கூட்டித் தூரிலுணர்ந்து, பெருமான் அருளிய அழுதவாய்க்கை உன்னியுன்னி, 'என்னே திருவருள் இருந்தவாறு! இாக்கம் என்பதை எள்ளளவும் உணராத வேறிவர்க்கும் அன்பு தோன்றாவதோ! அன்பென்றால் எதன்றோ அன்பு. அவ் வேறிவர் கொண்ட அன்பும், அவர் பெற்ற அருளும் எவர் பெற்றார், எவர் பெறவார்! உயர் குலத்திற் பிறந்தென்? வேதம் அனைத்தும் ஒதியென்? எத்தகையோர்க்கும் இத்தகைய பேரன்பு எய்துமோ?' எனப் பலவாறு வியந்து கூறி, தாம் இதனை யறியாது உரைத்த பழிமொழிகளை எண்ணி

வருந்தி, அச்சமுற்று, வழக்கமேபோல் வைகறையில்
எழுந்து, பொன் முகரியில் நீராடி, ஆலயத்தை யடைந்து,
அருச்சுனை புரிந்து, பெருமான் பக்கலில் மறைந்திருந்தனர்.

வேண்டையாட்சி சென்ற தின்னானுர் தம் வழக்கமே
போல் இறைச்சி முதலியவற்றைப் பேசுகித்துக் கொண்டு
விவாந்து வருவா யயினார். வாழ்வன், மடவையில் பல
தாச்சுனங் கண்டு, துணுத்துற்று, 'பெருமான் துக்கு
இன்று வந்துற்றதோ! என் சொற்கள்!

என்னு ருயிர்க்குத் துணையாவார்
எரிவெம் பசியா விளத்தாரோ
அன்னோ கொடிய விலங்கினத்தால்
அச்சுற் றாரோ' எனப் பதைத்து
தன்னு தரவிற் பார்ப்பகுத்தத்
தாழா தோகும் படுவவென
முன்னு மனமும் பின்புக்
முதல்வன் தன்பால் ஞாநி.

ஊடி, ஆலயத்தை யடைந்து கோத்துறும், சிவலிங்கம்
பெருமான் திருக்கண ஓன்றில் இடத்தம் பெறுதல் கண்டு,
அடியற்ற தெளிம்புனைபோல் படியில் நீழ்த்து அடற்றி,
'ஆ கெட்டி தன், என்செய்வேன், எப்போய்' என்று
சொல்லிக்கொண்டே எழுந்து, பெருமனைத் தழுவித்
கொண்டு, கண்ணிற் காலும் புன்னிவாய் பல் கால் கையி-
னல் துடைத்தும், இரத்தம் பெறுதல் கண்டு, துயவங்
கொண்டு, 'இதற்கு என்னே சிகிச்சை செய்வது' என்று
எண்ணி, தமது கைகளை ஒன்றெறவுடன்து சூநிறிக் கத்
தேய்த்து, கண்ணில் ஓந்தினார். பின்பு தம் ஆடையைப்
பந்துபோல் சுற்றி வாயால் ஊதி, அந்த ஆயிவைக் கண்-
ணில் அப்பினார். அப்பியும், இரத்தம் காலுதல் கண்டு,
'அந்தோ, இனி என்செய்வேன், என்வாறு உய்வேன்'
எனப் பலவாறு பதைத்து வருகிச் சுற்றிலும் பார்த்து

அங்கிருந்த தும்பை, நந்தியாவட்டம் முகலிய மலர்களைக் கொண்டுவந்து கசக்கிப் பிழிந்தவர். எதனாலும் அது குணப்படாமல் கண்டு, 'எந்தாய், உமக்கு இத்தீங்கு இழைத்தவர் யானோ? எனது இதைத்தவாசிய வேடுவரே விரோதங்கொண்டு செய்தனரோ? அன்றி, இவ்வனத்தில் திரிகின்ற விலங்கினங்கள் கொம்பினுள் குத்திக்கொடுமை இழைத்தவனோ? இத்தீங்கை இழைத்தார் என் கண்ணிற் படுவாராயின், இன்னே அவர்களைக் கொல்வேன்' எனத் தம் வில்லைக் கையிற் கொண்டு வெளிப்படுத்து, சுற்றித் திரிந்தனர். ஓடிவருங் கண்ணிற் படாமலால் திரும்பி ஆலயத்திற் புத்தூ, பெருமான் கண்ணில் பின்னும் குருதி காஅதல் கண்டு, தம் இருகாங்காளும் முகத்தில் அறைந்து, மார்பிட, பொல்லாய் வீங்கிப் புடைத்துத், தம் தலையை ஆண்டி, பந்தேயர் கிலையில் போதினார். பின்னும்,

ஓடுவன் மீள்வன் வீழ்வன் உருங்குவன் எழுந்து விம்ம
நீடுவன் அந்தோ என்பன் கெட்டுயிர்ப் பெழிவன் நெஞ்சம்
வாடுவன் பொங்கிப் பொங்கி வாய்விட்டு முகத்தைக் கையால்
மூடுவன் அழுவன் கைகள் மோதுவன் கற்க னோடே.

மலையிடை பெண்கு வாய்த்த மசகத மணியே செம்பொன்
இலகொளிக் குன்றே பெந்தாய் எய்நிரன் நின்கண் புண்ணீர்
கலுழ்தரற் கென்னை சொல்லெ காணம் திருவாய் சற்றும்
மலர்கிலை பென்றோ வென்றான் ஆவிசொந் தருகு சென்றான்.

சொல்லு, குருதி காலும் இடத்தீனைக் குறிப்பறகோக்கி,
'இனி இதற்கு என் கொடுவேன்' என நீர் களைந்து,
'ஊனுக்கு ஊவிடலை உசிதமாயும்' எனத் தேர்ந்து,
தம் சண்களில் ஒன்வற வில்லினால் இடந்து, பெருமானது
கண்ணில் வைத்து அர்ப்பதலும், இடத்தம் ஒழுக்குதல்
நிற்க, அக்கண் ஒளி பெற்று விளங்குதல் கண்டார்,
காண்டலும் பெருமகிழ்வுகொண்டு, தோள்களைத் தட்டி,

‘ஓடினான் திசைகளெல்லாம் உடம்பெலாங் குலுங்கக்கான்
பாடினான் வாயில் வந்த படியெலாம் கைகள் கொட்டி
ஆடினான் துள்ளித் துள்ளி ஆரவா ரித்தான் இன்று
காடிநான் செய்த செய்கை நன்றுநன் றென வியத்தான்.’

இவ்வாறு செய்து போகத்தங்கொண்டு, பெருமானைக்
கட்டியணைத்து, முத்துரிட்டு நிற்பும்போது, திண்ணை-
யது போல்பைச் சிவகோரியாருக்குக் காட்டி எண்ணி,
பெருமான் தம் இடக் கண்ணிலும் இடத்தும் சொரியர்
செய்தனர். அதுகண்ட திண்ணைவர் தம் உலகையனைத்
தும்பாறி, துயர்க்கடலுள் மூழ்கி வந்தி, ஓர்வா யுதேறி,
‘யான் இனி இறங்கஞ்சேன், மரந் து வடிவற்கண்டேன்
இந்நோயை கொடிப்பொழுதில் நீந்தவேன்’ எனக் கூறி,
தமது இடக்கண்ணையும் அம்பினால் இடத்து அம்பந்
துணிந்தனர். தமது கண்ணை யிடத்தினிற் பெருமானு
கண் இருங்குமிடத்தைக் கண்டுபொள்ள, தமது செந்நாழ்
காலைத் தூக்கி அக்கண்ணுக்கு அருளில் உலகநிக்
கொண்டு, அம்மாதக் வகையிலேத்திக் கண்ணைத் தேடிண்டு
வாசாரினார். கருணைபயன் கடைபிடி மலத்தியாரம்,
அச்சொப்பகந்து மகிழ் பெருநாடு, தமது அருவாய்
திருவாய் மலத்தி,

‘மல்லு கண்ணப்ப மல்லு கண்ணப்ப மல்லு
அன்புடைத் தொன்றல் மல்லு கண்ணப்ப மென்று
இன்னுரை படிவெழுதி நெற்றிவி விழங்க
தன்னிடைப் பித்த தடமல்க் கண்ணல்
அன்னவன் தன்னை மயிப்பாடு மயிப்பாடு மயித்த
அருளினன் அருளலும்
விண்மலை வானவர்
மலங்கலை பொழிந்தனர் விளையலி மயிம்
துந்தூர் கருங்கின தொல்கிர் மூல்கரும்
ஏத்தின நின்னிசை வல்லை
சிவகதி பெற்றனன் திருக்கண்ணப்பன்.’

பெறலரும் இப்பேற்றைக் கண்டுளிரக் கண்ட சிவ-
கோசரியார் பெருமானையும் பேரன்பினையும் பணிந்து
அவரது அன்பினை வியந்து தொழுதுகொண்டே சென்-
றனர். ஆறுநாட்களில் அரும்பெற்ற செல்வத்தை இனிதி-
னடைந்த அன்பரசுகிப திண்ணப்பர் கண்ணப்பர் என்னும்
பெயர் பெற்று விளங்குவாராயினார்.

கண்ணாட்பர் கண்வயித்தியம் சொந்தமை

கையோடு வையினைக் கணலெழத் தேய்த்துணை
கண்களில் ஒத்தினன் தாய்ப்பில்லை
மெய்மே ஷிருந்ததன் உவா விரிசைச் சுற்றியே
சொப்புற ஆதியவ் விழியி லொத்தித்
தூய்ப்புதா நந்தியும் தூய்வாயும் காய்ப்புறும்
சேய்வினான் தேய்யே நுகனி லாமல்
ஐயனாள் காசத்தி யாய்ந்தங் கண்ணிலை
அப்பியுள் காணுதல் அமை ய வில்லை

கண்டு மனநொந்து நறுத்தழிந்து
காய மெல்லாம் வேய்வை காணநின்ற
அண்டு டோன்பினால் அறிவழிந், ஏ
அசைவற்று நின்றேதாம் அறிகிலானே.